

[Ministeren for offentlige arbejder.]

én; men man må ikke tro, at denne rationalisering vil billiggøre postvæsenet. Det betyder en væsentlig merudgift for postvæsenet, når vi skal motorisere, og når vi ikke er kommet længere i så henseende, end vi er i dag, skyldes det simpelt hen, at vi ikke har kunnet få de tilstrækkelige bevillinger på de årlige finanslove. Vi ville gerne gå hurtigere frem, men vi har altså i kraft af den økonomiske situation, vi befinder os i, måttet affinde os med ikke at kunne få tilstrækkelige midler til at rationalisere videre på dette område.

Det ærede medlem hr. Poul Nilsson var derefter inde på en anden form for rationalisering, nemlig den fremgangsmåde, at man ikke bringer posten til dørene, sådan som vi bruger det her i Danmark, til hver enkelt adressat, men indretter kasser i stueetagen for hver enkelt beboer og lægger brevene i disse kasser, sådan at beboerne selv må hente deres post dernede. Det er for mig ikke noget nyt. Jeg kan huske, at jeg engang — jeg havde vist været minister i 3 uger — bragte dette spørgsmål på bane over for den daværende generaldirektør. Han kiggede på mig, som om han nærmest troede, jeg var forvirret i hovedet, og sagde, at den tanke var helt umuligt, det ville hverken postbudene eller kunderne være tilfredse med. Jeg kan godt sige, at jeg også senere har taget spørgsmålet op over for ledelsen af post- og telegrafvæsenet, men sagen er ikke så ligetil. Det er rigtigt, at man har indført det i adskillige lande; jeg har bl. a. oplevet det i Schweiz for ca. 10 år siden. Men der skal nok en vis mentalitetsændring til, før man kan gøre kunderne tilfredse med det. For der er jo for folk, der bor på 3. eller 4. sal, hvor der ikke er elevator — sådan som der er i højhusene — en forskel på at få bragt sin post ind ad døren og så at skulle ned og hente den — ikke mindst for folk, der er gangbesværede eller på anden måde kan have vanskelighed ved at færdes på trapper. Det er nok et spørgsmål, der er værd at drøfte, men hidtil har postvæsenet herhjemme ikke været særlig ivrig for det, og det er vel også derfor, at man i visse lande har valgt den fremgangsmåde — det ærede medlem hr. Poul Nilsson var inde på det — at man prøvede

det som en frivillig ordning, ikke som en tvangsforanstaltning.

Jeg mener, det er et spørgsmål, som fortsat bør drøftes, fordi der ad den vej kan opnås besparelser; det spiller jo en vis rolle, om postbudene skal bevæge sig op ad disse mange trapper eller bare kan aflevere posten i stueetagen. Man må dog gøre sig klart, at der er en række forsendelser, der skal afleveres direkte, såsom anbefalede breve, pengeforsendelser m. v.; en hel del menesker, ikke mindst ældre, får jo f. eks. på den måde deres folkepension bragt ud. Og hvis man skulle videreføre princippet ude på landet og have en brevsamlingskasse nede for enden af en vej, der fører op til en eller flere lidt afsides beliggende gårde eller ejendomme, ville man også komme noget i strid med de principper, der følges i dag, hvor landpostbuddet ikke alene er, om jeg så må sige, budbringer for postvæsenet, men også ofte varetager forskellige andre funktioner over for befolkningen. Jeg tror altså ikke, det er så ligetil, men det er klart, det er noget, man kan drøfte.

I øvrigt vil jeg gerne sige vedrørende hele rationaliseringsspørgsmålet, at post- og telegrafvæsenet, efter hvad jeg har kunnet følge i de 7½ år, jeg nu har haft den ære at være minister for ministeriet for offentlige arbejder, har udfoldet meget store bestræbelser med hensyn til rationalisering. At det så efter nogles opfattelse ikke går stærkt nok, kan meget vel være tilfældet, men jeg mener, at man faktisk har gjort på disse områder, hvad man kan gøre under hensyn til de midler, man har kunnet få stillet til rådighed.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen var — ligesom det ærede medlem hr. Jørgen Jensen og vist en enkelt ordfører til — inde på, om det nu er rigtigt, at man stiller postvæsenet op for sig og televæsenet for sig, om det ikke faktisk må betragtes som én forretning, og at man derfor ikke kan ræsonnere på den måde, som jeg har gjort, da jeg fremsatte dette lovforslag, at postvæsenet er noget, der bør hvile i sig selv. Det undrer mig lidt, at disse betragtninger kommer frem nu, for denne opstilling er jo ikke noget nyt. Hver gang vi har behandlet portoforhøjelser, i 1961 og tidligere, har det forholdt sig på samme måde: tele-